

שירים

מעט משיריה של נעמה

נס

ותמיד בסופו של דבר
תסתלק החמה מראשי האילנות
והחשכה היורדת, ובאורח פלא מגלגלת אור גדול,
תמצא אותנו--
עדר של ילדים אבודים לפעמים,

נעמדים בתור
לקבל מנה של נשמה יתרה.

ותמיד בסופו של דבר
תגיע שבת
ותאסוף אותנו אל חיקה,
כל אחד מהמקום שהגיע עָדְיו
בששת ימי המעשה--

להבדיל בין קודש לחול.

בעקבות המשיח

בעקבות משיח תהא האמת נעדרת.

נעלמת לי, אמת שלי.
בשברי זכרוני היית לצידי
את חירותי.
רק קטעי-ידיעות, חצאי מילים.
פגישה, חצי פגישה.
איפה האמת שבי?
למה נשארתי פה, מול השקר, לבד?

היום מול שקרים, תועבה, זוהמה—
משהו בי זועק לרגע—
ורגע אחרי כן כבה.
הלא פעם הייתי שונה..
פעם היה בי כוח לצאת לשוק
להכריז ולומר
שבת היום לה'.
והיום?
אלוקים שלי, הייתי פעם קרובה.
רחקתי.
השיבני אליך ואשובה.
חדש ימי כקדם.
ברגעי הכוח שלי
אין בי צורך להוכיח, להתעמת.
גם מילותי משתתקות
הופכות לאלם.
ואיני זקוקה עוד לצאת לשוק ולהכריז.
טוב לי בידיעה.
שלי בלבד.
וטוב לי באלוקים.

בעקבות משיח תהא האמת נהדרת.

מלכויות

וּנְתַנָּה תוֹקֶף קְדוּשַׁת הַיּוֹם:
בְּעֶזְרַת הַגְּבָרִים מְתַעֲטָפִים אֲנָשִׁים בְּטְלִיתוֹת
כְּמוֹ אוֹחֲזִים בְּעַרְפִּילֵי טוֹהַר הַחוֹצְצִים בֵּינָם
לְבֵינוּ פְּגָמֵי עוֹלָם הֵזָה.
וְלִי אֵין טְלִית
וְאֵין לִי מָה שְׂיִחְצוּץ.
אָרוֹן הַקֹּדֶשׁ פָּתוּחַ,
סִפְרֵי הַתּוֹרָה לְבוּשִׁים לְבָנוּ.
הַקֶּהֱל מְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ עוֹל מַלְכוּת
שְׁמַיִם תְּכוּלִים שְׂבָחוּץ קוֹרְאִים לִי
לְפָרוֹשׁ זְרוּעוֹתַי כְּלָפִי מְעֵלָה
וּבִינֵי לְבִינֵנוּ אֲנִי שְׂחָה,
מִי אֵל כְּמוֹךָ מְחַבֵּק אוֹתִי כָּכָה.

זיכרונות

כִּי־סָא הָעֵץ הַחוֹרְקֵנִי הֵזָה הוּא
אוֹתוֹ כִּי־סָא מִהֲשֵׁנָה שְׂעִבְרָה
וּמְזוֹ שְׂלִפְנֵיָהּ.
כִּי־סִדְקִיו חִלְקְלוּ טַפְטוּפֵי תְּפִילוֹת
שֶׁלֹא זָכוּ לְעֵלוֹת מְעֵלָה, לְעוֹלָם שְׂכוּלוֹ
טוֹב.
נִשְׁמָתִי שְׂהוּסָר הַגּוֹלָל מְעֵלָהּ
סוֹפְגָת אוֹתָן אֵל תוֹכָה,
וּמִיד מְצַטְמָקֶת מְרִיחַ פְּחָדִים נוֹשָׁנִים
הָעוֹטְפִים אוֹתִי דִין וְרַחֲמִים וְדִין.
וְעֶצֶב קַל וְעֵדִין.

שופרות

לֹא בְּהֶרְכַּנְתָּ רֹאשׁ וְלֹא בְּכַפִּיפַת גּוֹף.
גּוֹי זָקוּף וּמְתוּחַ שֶׁלֹא לְהֶחְמִיץ אֶת
הַרְגַע הַהוּא כְּשֶׁהַשְּׂבָרִים נֶאֱסָפִים לְכַדֵּי
תְּקִיעָה גְּדוֹלָה וּשְׂלֵמָה.
וַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מְאֹד,
וּבִיד קֵלָה אֲנִי מְסִיטָה אֶת מְלֻמַּלַת הַמְּחִיצָה
שְׂבִין חֲדָרֵי לִיבֵי, שֶׁם אֵתָה עוֹמֵד וּמְתַפְּלֵל
כְּפִינְתָךְ, וְאֲנִי כְּפִינְתִי,
וְאֵין קִרְבָּה גְּדוֹלָה אֵלֵינוּ מְזוֹ שְׂבָקְרָבְתָךְ.
וְהַרְגַע נֶאֱסָף
וְהִנֵּה כְּבָר מוֹסָף.
אֲשֶׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ.

בְּעֶרְפִּילֵי דְמִיּוֹן מְעוּטָפִים לָבֹן—
מֵרְאָה פָּנָיו הַמְטוּשָׁטְשׁוֹת שֶׁל כְּהֵן גְּדוֹל
יוֹצֵא בְּשִׁלּוֹם מִבֵּית קוֹדְשֵׁי הַקּוֹדְשִׁים
מְעוֹרֵר אֶת הַקֶּהֱל לְהִתְרוֹמְמוֹת הַרוּחַ.

שְׂמַחַת הָעַם כָּעַת חִזָּה לְפָנֵי שָׁנִים, מִשְׁתַּמְרָת
בְּמַחִיאוֹת כְּפִיִּים וּבְדַפִּיקוֹת עַל שׁוֹלְחָנוֹת הָעֵץ
וּבְהִגָּבַת הַקּוֹל.
אָמֵת, מָה נִהְדָּר

הִזָּה.

וּבְעוֹנוֹתֵינוּ אֵין לָנוּ
וְאָנוּ כְּדָלִים וּכְרָשִׁים הַיּוֹשְׁבִים לְסַעֲדָה
מִפְּסָקַת
לְאָכּוֹל פִּיסוֹת דָּג מְלוּחַ
וּלְדַמּוֹתֵם לְנִתְחֵי בָשָׂר מְשׁוּבָח.

"כֹּל אֱלֹהִים בְּהִיּוֹת הֵהִיכָל—"
הַשִּׁיר גּוֹעַ עַל שְׁפִתֵי הַקֶּהֱל.

ערב סוכות

נפשי המחורצת מעמל היום יום
נרעדת מתחושת הרוח הסתווית החודרת
בינות לבקיעים.
הגשר צר מאוד, ולעיתים הוא צר מידי.
ובין שמיים מזהירים בלובן לדין המים וריח הגשם
אני מתהלכת על בהונותיי יחפה
ונעלי העור מיותמות בידיי,
קלה. אולי קלה מידי מכובד חטאים
שנסחפו עם הגלים, ומעשים עדיין
אין בי.

אני דופקת בפתח אוהלך
שולי שמלתי הלבנה בה חוללתי ביום הכיפורים
מוכתמים כבר באבק הדרכים, וראשי נמלא טל
קווצותי רסיסים רסיסים.

קוראת לך בקול סמוק ורך.
נכלמת, מתנחמת
בידעי כי תפתח.

בגיא

הַשְּׂגָרָה מְכַה בִּי שְׁנִית
וּמְכוֹתֶיהָ עוֹטְפוֹת אוֹתִי רַחֲמִים
דְּקִים. עֲמוּמִים.
שְׁלֹא כְמוֹ בַּיּוֹם הַלְבֹן הַהוּא
בּוֹ הוֹתֵרְתִי סִימָנִים כְּחוּלִים עַל לוּחַ הַלֵּב.
בְּמָרִי. בְּכֶאֱב.
שְׁזַזְכִּיר לִי שְׁמִים.

וּבְנִעְנְעֵי אֶת הַלּוּלָב סְבִיב לִי
אֶל כָּל הַכִּיּוּוֹנִים אֲלֵיהֶם אֲנִי נִמְשָׁכֶת
וְנִמְתַּחַח וְנִפְרָשֶׁת עַד לְלֹא הַכֹּר,
אֶחָת שְׁאֵלְתִּי:
לֹא רַק מִמַּעַמְקִים.
לֹא רַק לְשִׁגּוֹת וְלִתְקוּן וְלְשִׁגּוֹת.
רוּחַ לְקִרְוֹא לְךָ, גַּם מִפְּסָגוֹת.